Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 17/04/2020 a les 17:00

Pachawa Sound: «És molt bo poder tocar la música que escoltem»

La banda maresmenca vira cap a la música urbana en el segon treball d'estudi, 'Ni tan mal', i en parlem amb ells

Pachawa Sound | Marc Pitchot

La banda maresmenca **Pachawa Sound** debutava fa tres anys amb un primer àlbum de mestissatge, *Elemental* (U98, 2017). Enguany el grup presenta un nou treball d'estudi, *Ni tan mal* (U98, 2020), un disc més madur i que trascendeix i s'allunya de l'estil d'aquell primer àlbum per apropar-se a la música urbana. Per fer-ho, compta amb la producció de Marc Soto (**La Sra Tomasa**) i diverses col·laboracions com **The Tyets**, **Koers**, **Adriana Pla** o **Lisa Fantini**. Parlem amb el vocalista del grup, Joan Giralt, i un dels guitarristes, Marc Jené, sobre el nou projecte.

A *Ni tan mal* feu una deriva important cap a la música urbana. A què es deu aquest canvi estilístic?
Joan Giralt: Feia temps que ens interessaven els gèneres urbans i ja haviem fet alguna pinzellada de drum'n'bass a *Elemental*, però teníem ganes de seguir explorant aquesta sonoritat. A més, els nostrs referents musicals s'inscriuen en aquest estil. Pel poder de la indústria musical, sempre ens havíem limitat a fer el que es feia: world music mestissatge. Però l'any passat va ser un punt d'inflexió i vam decidir canviar, fer alguna cosa nova i trobar el que ens agradava. Per això vam decidir derivar cap aquí. Ha sortit de manera molt natural.

És nou per vosaltres però alhora és un estil molt en voga i florent a Catalunya. Teniu alguns

referents d'aquest nou moviment català que us hagin impulsat a tirar cap aquí?
J.G: Personalment, a nivell català, els grans referents són **La Sra Tomasa** i **Lildami** per l'estil drum'n'bass i el rap o trap. A més, tenen productors molt bons. Nosaltres hem pogut treballar amb el productor i bateria de **La Sra Tomasa**, en Marc Soto, i òbviament ens ha influenciat molt. Creiem que li està fent molt bé a la múscia catalana poder-se nodrir d'aquesta nova sonoritat, estem molt motivats de poder formar part del canvi.

Marc Jené: Nosaltres mateixos hem anat creixent també com a persones: fa uns anys sí que escoltàvem més mestissatge i aleshores tocàvem mestissatge. Ara han canviat els nostres gustos musicals i sentim que és molt bo poder tocar la música que escoltem, és molt gratificant.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=e7N24NomUjc
Tot i prendre ritmes urbans i llatins, no en preneu la temàtica. Les vostres lletres acostumen a girar en l'entorn de l'amor i d'una manera molt respectuosa en qüestions de gènere.
M.J: Hi ha un punt molt interessant en aquest disc, que és la primera vegada que introduïm, i és que hem treballat les lletres des d'una perspectiva de gènere juntament amb una persona molt formada: Zoe García, de la comissió de gènere del Bioritme. Nosaltres sempre tendim a escriure sobre històries d'amor o situacions que ens afectin a nosaltres al dia a dia i com sabem que és perillós entrar en aquests temes, perquè a vegades sense voler pots estar escrivint d'una manera que no toca, hem volgut començar a treballar amb gent més formada en aquest tema. És la manera en què nosaltres volem i podem aportar el nostre granet de sorra.

No és habitual que un grup deixi que les seves lletres passin pel sedàs de la perspectiva de gènere de la mà d'un expert extern...
J.G: Som un grup de vuit nois, tots cis, hetero, amb privilegis... el mínim que podíem aportar, ja que no tenim noies al grup, és que les lletres, a nivell de gènere, estiguesin polides i cuidades.

M.J: Tampoc no ens volem posar en una lluita que no ens pertoca, de la que no hem de ser protagonistes, però si podem ajudar des d'un segon pla, doncs amb molt de gust.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=PivvJO_YRTk
Què és el que està *Ni tan mal*?
M.J: El títol del disc va sotir quan ja portàvem unes quantes cançons. Nosaltres sentíem que ens estàvem arriscant amb aquest estil i la reflexió que vam fer va ser: potser a la gent no li agrada, però tan malament no ho estem fent, sona bé, ens agrada i a algú li agradarà. Vam pensar que era un concepte molt interessant: deixar de buscar la perfecció. Si busques la perfecció... *pfff*, acabes agobiat perquè és impossible trobar-la. Al final, l'impotant és estar satisfet amb allò que fas i, si a algú li agrada, ja ho pots gaudir i celebrar.

El títol té també un germà dins del disc, "NTM" (acrònim de "Ni Tan Mal") que sembla una reivindicació del no ser famós, a més d'una celebració del maresme tropical.
J.G: És precisament això, la idea d'"a mi ja només em coneixen a casa i m'és igual no ser famós, no 'petar-ho', fer el que disfruto, el que gaudeixo". I també és una mica la reivindicació de la nostra identitat del Maresme, que n'estem enamorats. És un plaer viure aquí i una pena que ara no poguem sortir de casa, perquè ens encanten el mar i la muntanya i aquí ho tenim tot: és un petit paradís. També volíem fer un petit homenatge a la gent de casa que ens segueix des del primer dia. En el passat potser no ens hem centrat tant en el públic local però ara hem après a valorar-lo.

El tema el vau gravar amb The Tyets. Com va anar?
J.G: A ells ja feia temps que els coneixíem, per una altra formació que tenien de Mataró. Són molt bona gent i molt divertits i han portat això del trap a l'extrem. Un dia els vam enviar el tema, perquè som col·legues, i de seguida s'hi van sumar, van escriure ells unes línies de la seva lletra, ens van enviar la proposta, ens va molar i vam tirar endavant. En un dia ja ho teníem, quasi.

Pachawa Sound Foto: Totem Estudi

A què dieu "Pff"?
J.G: Vam estar a punt de titular així el disc perquè ens feia gràcia com podríem defensar-ho en una entrevista.

M.J: A mi d'aquesta cançó m'agrada dir que primer va venir el títol i després la lletra. Se'ns va passar pel cap que el disc es digués "Pff", però al final vam tirar per "Ni tan mal" i vaig pensar de fer una cançó, aleshores, que es digués "Pff". Vaig començar a pensar en situacions en què algú diu "pff": ja pot ser per estar agobiat, cansat o de 'que bé!'. Es pot fer servir en molts contextos. Al final parlem d'un tema més amorós, d'aquella història de la qual no pots o no vols sortir i cada cop que es repeteix dius "pff": una mica et lamentes però alhora penses: "va, som-hi".

Tal com han quedat les coses ara mateix amb la COVID-19, poca vida "Offline" es pot fer, oi?
J.G: La lletra no és a nivell tan literal. Sinó que més aviat parla de desconnectar de la mirada dels altres, centrar-te en tu, ser tu una altra vegada, cuidar-te, i créixer. Òbviament l'acompanya la part física, però també té un doble sentit.

M.J: Justament en el moment actual, penso que "Offline" pren encara més sentit. Crec que més d'una persona en algun moment, amb aquest confinament, ha sentit que estava massa pendent del seu exterior i ha aprofitat que estava tancat a casa per fer una mica d'instrospecció, per veure qui és realment i què vol. Quan et tanques a casa t'adones que només et tens a tu mateix i has d'aprendre a conviure amb tu per després conviure amb els altres. Això és precisament del que parla "Offline".

Esteu component durant aquests dies de confinament?
J.G: Sí, a diferència d'abans, que quan acàbavem el procés creatiu aturàvem la creació, hem decidit deixar-ho fluir i si fem dotze temes i n'acaben sortint tres, no passa res. Però no pararem més els

procesos creatius, perquè com s'aprèn és creant més.

Com porteu haver llançat el disc però no poder presentar-lo en directe?
J.G: Fa mal. Just avui estaríem estrenant a la sala Clap de mataró, que és a casa nostra i sempre ve molta gent. A més teníem una gira de presentació molt xula: a més de Clap, també anàvem a la Nau amb **Koers**, a Dresden, a França.. i tot ha anat avall. És una pena, és una situació dura. I no saps com es presentarà aquesta temporada perquè hi ha molts pronòstics, hi ha qui diu que s'allargarà fins a l'octubre... Convèncer-nos a nosaltres mateixos de treure el disc ha estat difícil però alhora dèiem "si no és ara, quan?". Potser és millor treure ara el disc i continuar amb el procés creatiu i treure'n un altre l'any que ve.

Amb ganes de tornar a agafar els escenaris?
M.J: Moltes. A més, durant tota la producció del disc, teníem la mosca darrere l'orella: cada dos per tres algú deia "passar aqueste estil al directe serà molt complicat". I just abans que arribés tot això del coronavirus vam fer una estada a la sala Clap, ens hi vam estar dos dies tancats produint el directe i ens va quedar superbé. Tenim un directe preparat que és increïble i tenim ganes de portar aquests temes tan urbans que hem fet al cd a un directe més instrumental, perquè al final som vuit persones amb instruments, cosa que s'allunya una mica del típic set de la música urbana. Tenim ganes ja de compartir-ho.